

16 • JAKOB

Vyjdu z boudy číslo šest a mžourám do ranního slunce. Byla to zase dlouhá noc, kterou jsem proseděl sehnutý nad stolem a zíral jsem na shluky písmen na útržcích papíru. Další neúspěšná noc.

Ptáci si štěbetají v korunách stromů. Blázní, copak nevědí, že jsme zase o den blíže tomu, abychom zmizeli z mapy?

Zaskočím do boudy číslo dvě na kávu. Mají tu i tvrdé rohlíky a skutečně nevábně vonící solenou rybu. Vezmu si rohlík a jdu se projít k jezeru.

Je tu Nigel. Nad stébly trav zahlédnu hnědou kštici vlasů. Plíží se podél vody a soustředěně hledí k zemi. Zastaví se a sehne se. Cosi zvedne a chytí to do cípu košile. Pak hledá dál.

„Pěšec bere střelce,“ povídám.

„Já vím,“ odvětí. Ukáže mi modrozelené vejce. „Kachní vaříčko. Jedl jsi je někdy?“

„Myslím, že ne.“

„Máma je odmítá jíst. Prý člověk nikdy neví, kde byly. Vypadáš unaveně.“

Přikývnu, ale mlčím. Nigel zná pravidla. Já o své práci nemluví a on se neptá. Najde ještě dvě vejce.

Dojdeme k trafice vedle zámečku. Je to mírně se kácející dřevěná bouda a uvnitř za pultem sedí ve vlněné pletené vestě starý dobrý Thomas Tooth. Jako obvykle plete ponožky pro vojáky. Když mě vidí, sáhne pod pult a vytáhne *New York Herald Tribune*. Noviny jsou tři dny staré, ale jsou mojí jedinou spojkou s výsledky amerického baseballu.

„Děkuju, pane Toothi,“ řeknu a podám mu dva měďáky. „Jste moc hodný, že pro mě ty noviny berete.“

Přikývne. A plete dál.

Strčím *Tribune* do podpaží a mrknu na titulky v dnešních londýnských novinách.

NACISTÉ POSTUPUJÍ PO ŠIROKÉ FRONTĚ. HITLER PASE PO RYCHLÉM VÍTĚZSTVÍ.

A pod tím:

DOZVÍTE SE, CO DĚLAT, POKUD NASTANE INVAZE.

Otočím se k Nigelovi. „Asi bychom měli dávat pozor, jestli nám po obloze nelétají jeptišky.“

„To není legrace, Jakobe.“

„Já vím.“

Projdeme klenutým průchodem na rozlehlé nádvoří. Obklopují ho cihlové domky a staré koňské stáje, v nichž se teď parkují auta. V podkroví nad garáží je holubník. Venku stojí dodávka pana Skevingtona. Zrovna nakládá klece s ptáky.

„Pojedeš dneska se mnou, Nigele?“ zeptá se.

„Ano, pojedu,“ přitaká Nigel. „Jen chvíličku.“